

השוטרים הצביעו לבר

שוטרי מישטרת ישראל אינם מצביעים בקלפי, כדי לבחור במפקל שלהם. הוא ממונה על-ידי שר-הפנים. באחרונה נפל דבר בקרב לובשי המדים הכחולים, שהאיר את עיניהם של ראשי אגף-המישטרה כמישרר-הפנים.

לפני שלושה שבועות התקיימו בחירות לראשות הסניף הישראלי של איפ"א, הארגון הבינלאומי של השוטרים.

היורד הקודם היה ניצב דויד קראוס, שהוא יריבו המושבע של מפקל המישטרה, אריה איבצן, והיה עדי לאחרונה נשיא בית-הדין המישמעתי של המישטרה.

קראוס החליט לרוץ פעם נוספת. מולו רצו שניים. האחד אברהם חמו, כדורסלן בעבר והיום ממונה על אגף יחסי מישטרה-קהילה. הוא זוהה ככירור כאיש של איבצן.

השני היה איש אלמוני, שלמה פירמן, מפקד חטיבה במישרר-הגבול, ולמעשה איש המזוהה עם קצין האג"ם של המישטרה, צבי בר.

גם הסגן, הבחירות לאירגון הפכו, למעשה, קרב משולש סמוי בין איבצן, בר השואף למפקל-לוח, וקראוס, הדרוש לשוב לתפקיד ביצועי במישטרה.

התוצאות היו מפתיעות ביותר: ראשית, לראשונה השתתפו בהצבעה יותר מ-4000 שוטרים, מיספר-שיא בהשוואה לבחירות קודמות.

שנית: מספירת הקולות התברר שהתוצאות היו דו-משמעיות. פירמן, האיש של בר, קיבל 2883 קולות, יותר

קצין אג"ם בר ניצחון בקרב משולש

מ-70 אחוז מהקולות. קראוס זכה ב-784 קולות, ואילו חמו, שניהל מערכת-בחירות מאסיווית קיבל 677 קולות, כ-15 אחוז בלבד מקולות הצביעים.

לתפקיד הסגן נבחר גם איש של בר, גבריאל וקסברגר.

בר וקראוס הם ידידים, למרות ששניהם היו רוצים להיות מפקלים. כרגע יש להם יריב משותף: איבצן.

אם הבחירות האירגוניות לא יועצו את איבצן יותר מדי, היתה לו, בכל זאת, סיבה לא להיות רגוע מדי.

מעצרו של אורחיעולם

מהן הזכויות של עוסק בזכויות-אדם?

ישעיהו תומא ש"ק — הנציג הישראלי של רשות-רשות שירות תבל, מנפיקת רכונים עולמיים — לא הבין מה רוצים ממנו.

שני צעירים עצרו אותו ברחוב ירושלמי, הציגו לפניו תעודת-שוטר וביקשו לערוך חיפוש על גופו.

חיים זיגל, בנו של מוחמד, נאשם בכך שהפך את ביתו למקום פיתוי לנערים, ועשה בהם מעשים מגונים

גילתה רוע מסוג B, שווה גם סוג רמו של זיגל.

לשחוט את אבא ואמא

עד, שעלה אחריה, התייחס לפרטי-אישום אחר. היה זה אביו של ילד בן עשר, המתגורר גם הוא באזור. שנאתו של האב לזיגל יקרה מתוך עיניו. הוא סיפר כי כתושב אזור הוא מכיר את זיגל מזה שבע שנים. היה לו שם בסביבה של אחר שעושה מעשים מגונים בילדים ובילדות, לפני סיפר האב. ביום שישי בצהריים, לפני כחצי שנה, כאשר עבר האב כחנותו, בא מישו ואמר לו כי ראה את בנו מסתובב בסביבת בית הסוטה. סגרת. מייד את החנות שלי ורצתי לביתו של זיגל, סיפר האב.

מצאתי את הבן שלי יושב על כיסא בסאלון שלו, שאלתי אותו מה בני עושה אצלו והוא אמר לי: אני אסביר לך, זה לא מה שאתה חושב. סטרתי לו בפנים והילד שלי התחיל לבכות. אז נפתחה דלת השירותים ויצא משם עוד ילד חיור, מכפתר את המיכנסיים שלו. לקחתי את הילדים הביתה ואמרתי לזיגל שיכין קפה, כי אני מייד חוזר לדבר איתו, סיפר האב בבית המישפט. כאשר הגיע עם בנו הביתה, ניסה מייד לדובב את הילד. מכיוון שהיחסים בין האב ובנו קרובים מאוד, התפרץ הילד בכבי וסיפר לאביו הכל. הוא סיפר כי הכיר את זיגל שגר ליד בית-הספר שבו הוא לומד. כאשר היה עובר ליד ביתו של זיגל, הציע האיש לילד מתמקים ומתנות והזמין אותו לביתו. זיגל הצליח להכניס את הילד לביתו חמש-שש פעמים. הילד סיפר

הנזל וגרטל, המכשפה ובית-הממתקים (איור לספר-ילדים) חרבות על הקיר

וריו של אייל (שם כדוי, שמות הקורבנות ובני-מישפחתם נאסרו לפירסום) עמדו והביטו בחרדה אל הבית הכורר שבו אמור היה להימצא כנם בן ה-12. אורו החלוש של הירח הישרה על הבית שכפאתי אזור אווירה מיסטרית ושטנית.

באותו יום שישי, לא חזר אייל הביתה מהפנימיה שבה התגורר. הוריו ביררו אצל חברים, ואחד מהם סיפר כי אייל הלך לבקר ידד הגר בבית בורד באזור. הוא הסכים להתלוות אל ההורים, כדי לחפש את אייל.

כאשר החל הילד קורא אייל, אייל? נעלמו לפתע גם קרני האור הבורדות שבקעו מבעד לסידיקי הדלת. האב החורג התקרב לדלת הכניסה ודפק עליה. במשך רגעים ארוכים לא נשמעה כל תשובה. לא רציתי להתפרץ אל תוך הבית, כי לא ידעתי מה מחכה לי שם, העיד האב החורג בבית-המישפט. כעשר דקות אחרי כך נפתחה הדלת. כפתח עמד גבר מוצק שחור-זקן ולידו עמד אייל.

כואב לי בטוסיק!

עיניהם של ההורים סקרו את החדר המזוהר ואת הקירות שעליהם היו תלויים אבירים שונים. הייתי המומה, סיפרה האם, שאלתי אותו: מה אתה עושה פה עם ילד לברז? האם הביטה בחדר בעיון והחלה מבינה. היו שם חרבות, גזלים, אולרים ומחויקי מפתחות. על הקירות היו תמונות עירום של בחורות, תמונות שנגזרו מעיתונים. היתה גם תמונה של גבר שרידי כפופה של מריעולם. היה שם כל מה שיכול לפתות ילד. בחדר-המגורים

טירת הסוטה

לי כי הוא הפשיט אותו ושכב עליו. בא לי לבכות כשאני חושב שהגופה הזאת שכבה על הילד! אמר האב בקול רועד והצביע על זיגל.

שאלתי אותו, למה לא סיפרת לי? אני אבא שלך? והוא אמר לי כי פחד, מכיוון שזיגל סיפר לו כי שחט את

של הילד הזה אותה אחזר ביתו, והוא ישחט גם את אבא ואמא אם הילד יגלה, העיד האב.

הילד השני שהיה בביתו של זיגל חשש לחזור לברו הביתה, פן יכהו אביו כאשר יגלה מה קרה לו אצל זיגל. הוא התחנן כי האב שמצא אותם יבוא איתו ויבטיח כי אביו לא יכה אותו. סיפורו של הילד הזה היה אפילו נורא יותר מסיפור בנו של החנווני, מכיוון שילד זה ביקר הרבה יותר פעמים אצל זיגל, וזה היה עושה בו כרצונו.

בשלב זה התפטר הסניגורית של זיגל, ובית-המישפט נאלץ לרחות את המשך המישפט למועד שבו ימנה לעצמו הנאשם עורך-דין אחר, שיגן עליו בפני האשמות הקשות שהועלו נגדו.

אילנה אלון

אני חושבת שהילד טובל מזה עד היום, העידה האם. הוא יצא מהפנימיה ועד היום לא נקלט בשום פנימיה אחרת. הוא לא לומד ומכונס בתוך עצמו. גם אני, אחרי שראיתי את הבן שלי כמצב כזה, אצל אדם כזה, בבית כזה, קיבלתי טיפול פסיכולוגי כמשך חודשים. יתכן שאחרי העדות היום אודקף שוב לטיפול כזה, אמרה האם. בעיקבות התלונה במישטרה נפתחה חקירה, והפרקליט אברהם לנדרשטיין הגיש כתב-אישום נגד אברהם בן מוחמד זיגל, על מעשים מגונים ומעשיר-סודם בילדים שונים.

זיגל, שעניו ברקו גם מעל ספסל-הנאשמים, התווכח עם אמו של אייל, כאשר זו תמחה מרוע יש לגבר ערבי שם כמו אברהם זיגל. הוא כפר באשמות, ועורך-הדין לנדרשטיין העלה על דוכן-העדים פסיכולוגית שחקרה את אייל מידי אחרי המיקרה. עדותה של הפסיכולוגית נותרה חסויה, אך ר"ר רווח צציק, הרופאה שהעידה אחריה, מסרה לבית-המישפט כי בתחנתו של אייל שנברקו מידי אחרי המיקרה,

סיפרה האם. השוטרים החליטו לשלוח למחרת חוקר-ינוער לרובב את אייל, ובניתיים לקחו את בגדיו התחתונים, כדי למסרם לבדיקה מעברית. אחרי שבוע, באה האם לבקר את בנה בפנימיה, וישבה איתו על הרשא. היא חקרה אותו על קורות אותו ערב, והוא סיפר בתחילה כי חיים זיגל, בעל-הבית שחור הזקן, הוא ידידו. הוא סיפר כי הגבר מתייחס אליו כמו אב, קונה לו מתנות ומישחקים ומזמין אותו לבקר בביתו. ידיד, שהביא את אייל אל זיגל, היה מביא לשם גם ילדים אחרים, וכולם היו נוהגים לשחק שם קלפים, לרכב על סוסים ולבלות בנעימים.

אולם כאשר המשיכה האם לחקור, גילה לה אייל כי באותו ערב הישקה אותו זיגל משקה מזוהר. אחרי-כך הרגיש הילד עייפות ועירפול והלך לשכב על הספה. אז הרגיש כי זיגל מצטרף אליו, מרדד את מיכנסיו וכי לזדים אחרים. בטוסיק, יותר לא רצה אייל להוסיף אף מילה. הוא גם ביקש מאמו כי תשכח את כל העניין כאילו לא היה, כאילו שזה היה חלום, אמר לה.

היתה סלסלה גדולה מלאה פירות. גזלות, תמונות, חרבות, הכל תלוי בגלוי ואומר, קח אותי, העידה האם בבית-המשפט.

אייל שהיה לבוש, אך כלי נעליים, חזר לשבת על הכורסה מול הטלוויזיה. אייל הוא ילד בלונדי, יפה-תואר, הסובל קשה מהעוכרה כי הוריו התגרשו לפני שנים אחדות. מאז הסתכסך עם אמו ועם אביו, הוא מחפש לו בית חם אחר.

אמו של אייל דרשה ממנו לנעול נעליים ולבוא איתם מייד. היא לא יכלה להתאושש ממראה הבית המזוהר שאליו נקלט בנה, בית שהוכיח לה את

בית-המכשפה מסיפור הילדים הנזל וגרטל. היא לא חששה כי בעל-הבית יאכל את בנה כמו המכשפה בספור, אבל חשדה בו בכוונות רעות אחרות.

מייד כאשר נכנס אייל למכונת הוריו, נסעו כל שלושה למישטרה.

דיברתי עם הילד ברכב והוא לא נראה לי טבעי. היה משהו לא נורמלי אבל לא ידעתי מה. רציתי שהמישטרה תבוא לשם ותראה את מה שקורה בבית הזה,

שבו הוא נחקר באותו עניין לפני-כן. התשובה, שניתנה טלפונית מתל-איב, היתה דו-משמעית: ישעיהו תומא ש"ק רשאי להחזיק ברכונים וחזמתם של רשות שירות תבל. ש"ק שוחרר מייד. מה שהוחרם ממנו הוחזר לו.

רשות שירות תבל מנפיקה מלבד הרכונים, גם תעודות-זהות עולמיות, תעודות-לידה, תעודות-נישואין ואפי-לו תעודות-עיתונאי עולמיים.

14.1.81. ש"ק חזר בכוקר, שוב נשאל על חוקיות הרכונים שבידיו, ושוב התקלט בו. ניסה לתת לאחד הנוכחים בחדר את העתק ההכרזה העולמית של זכויות-האדם של האו"ם. הקצין שישב בחדר אמר: אתה עושה תעמולה! אתה מנסה לשכנע את העוברים שלי?

להתלוות עם החולייה לתחת-המיש-טרה. בידי השוטרים היתה מציאה של ממש: ארבעה רכונים עולמיים ושלוש חותמות. איש-המישטרה טען שש"ק הוא זייפן, ואילו ש"ק הסביר לשוטרים שהמדובר במיטמכים שכבר שלוש שנים לפני כן נברקו במחלקת-ההונאות של מישטרת תל-אביב, בחשד רומה. בתום הבדיקה החזירו לו או את כל רכושו (העולם הזה

כשביקש הסבר, אמרו לו, לתדהמתו, שחושדים בו כי הוא מחזיק סמים בכליו. ש"ק השיב שעקרונותיו הוא מתנגד לחיפוש, אך לא יגלה התנגדות.

השוטרים ראו שמולם ניצב אגוז קשה לפיצוח. כששאלו אותו לעיסוקו, ענה שהוא עוסק בזכויות-האדם. אמר לו אחד השוטרים: אין זכויות ביש ראל.